

SAKSA
Arkkitehtitoimisto, Köln
15.-29.11.2015
sisustusalan opettaja

Työharjoittelupaikkani oli arkkitehtitoimisto, jonka omistaja (ja harjoittelijan lähin esimies) oli itsekkin arkkitehti. Työelämä on monilla aloilla nykyään hyvin kansainvälistä ja yhteistyö muuttaa työkuultuuria yleismaailmalliseen suuntaan. Kulttuurierot helposti lievenevät kun haetaan yhteistä toimintatapaa. Näin tuntui olevan myös saksalaisessa arkkitehtitoimistossa. Pieniä eroja toki oli havaittavissa ja muutama isompikin, mutta ei mitään, mistä ei olisi selvinnyt pitämällä silmät auki, kysymällä avoimesti ja suhtautumalla positiivisesti uudelleenlaiseen tapaan ratkaista asioita.

Ensimmäiset päivät olivat hieman kaaottisia kun hankin tietoa kulkuyhteyksistä, sovin tapaamisia työnantajani ja työssäoppimispaikan kanssa, ja yritin yleisesti sopeutua nopeasti uuteen ympäristöön jotta pääsen aloittamaan työn. Huomioni on kiinnittynyt ihmisten vieraanvaraisuuteen ja kohteliaisuuteen, tosin ihmisten suurin innostus yleensä laantuu kun alan puhua englantia. Sitä ei selvästikään osata tai ei halua osata, mutta olen saanut kuitenkin aina asiaini toimitettua jotenkin.

Tyypillisen työpäivän sykli kulki samaan tapaan kuin kotimaamme vastaavissa toimistoissa, mutta alkoi ja loppui hieman aikaisemmin. Päivä alkoi klo 8, mutta omistaja saapui toimistolle usein jo seitsemän aikoihin. Työntekijät tulivat paikalle täsmällisesti ja työmoraali tuntui olevan korkea, työtä tehtiin ahkerasti. Työpäivä päättyi klo 16, tosin omistaja kertoi jatkavansa työskentelyä kotoa käsin iltaisin. Esittelyt olivat myös hieman virallisempia kuin meillä Suomessa. Titteli mainittiin yleensä nimen yhteydessä ja (ainakin englanniksi käännettynä) mainittiin henkilöt usein sukunimeltä jonka edessä oli neiti/ rouva/ herra tai titteli. Kun oli enemmän tutustuttu, teitittely jätettiin nopeasti ja käytettiin vain etunimeä.

Pukukoodi työpaikalla oli hieman virallisempaa kuin Suomessa, tosin se vaihteli paljon riippuen työn luonteesta. Arkkitehtitoimisto on aina yhteydessä laajasti monen eri ammattialan työntekijöiden kanssa. Toimistotyössä olevat virkamiehet ja -naiset käyttivät yleensä pukua (pikkutakki kravatilla/ huivilla) tai jonkinlaista virallista työasua. Luovassa suunnittelutyössä olevat ihmiset ottivat vapauden pukeutua rennommin, esim. farkkuihin ja paitapuseroon. Työmaalta toimistolle tulleet työntekijät olivat yleensä työhaalareissa.

Työskentely toimistossa keskeytyi päivän aikana jatkuvasti erilaisista vierailuista. Ihmiset tulivat selvittämään asioitaan mielellään kasvotusten. Muussa yhteydenotossa suosittiin sähköpostin sijaan puhelimella soittamista, mikä myös keskeytti työskentelyn jatkuvasti. Luulen, että yrityksen omistaja ja muut esimiehet jatkoivat tästä syystä työpäivää molemmista päistä, koska virka-ajan ulkopuolinen aika oli ainoa hetki syventyä rauhassa suunnittelutyöhön.

Vaikka työtä tehtiin ahkerasti ja pitkiä päiviä, ilmapiiri oli miellyttävä ja rento. Asioista puhuttiin avoimesti, sosiaalisia suhteita vaalittiin vaikka vain tarjoamalla kahvikupillinen tai lounas tai kyselemällä perheen kuulumisia.

Kun opimme lisää eri kulttuureista, ymmärrämme paremmin toisiamme ja sitä kautta arvostuksemme kulttuurien monimuotoisuutta kohtaan lisääntyy. Suvaitsevaisuus ja

kärsivällisyys kasvavat arkipäiväisiä asioita ratkoessa vieraassa maassa ja näkökulma laajenee tutustuessa paikallisiin ihmisiin.

Aluksi tutustuin hieman epäröiden ravintoloiden ruokalistoihin mutta huoleni osoittautui turhaksi: kasvisruokaa on runsaasti tarjolla kaikkialla. Erityisen innostuneesti olen ottanut vastaan paikalliset leipomot jotka notkuvat erilaisia täytettyjä, uunituoreita, suolaisia ja makeita leivonnaisia. Tuntuu, että leipomo löytyy joka korttelista, ja ostoksia tehdessä voi juoda kupin vastajauhettua kahvia. Täytyy kuitenkin tunnustaa että heti ensimmäisenä aamuna työnantajan liikebrunssilla herätin hilpeyttä kun sivelin sämpylälle reilun annoksen omenahilloa joka osoittautuikin väkeväksi sinapiksi! Sitä syödään kuulemma sämpylän päällä valkohomejuuston kanssa, tosin vain hieman sipaisten...

Tietysti olen ihailnut myös rakennuskulttuuria johon huomioni aina kiinnittyy jo ammattinikin johdosta. Paljon jyrkkiä harjakattoisia kivitaloja joissa näkyy puisia yksityiskohtia Alppien tyylistä ja toisaalta vanhasta eurooppalaisesta kaupunkiarkkitehtuurista, etenkin jugendin ajalta. Funktionalismi on jotenkin pehmeämpää kuin meillä Pohjolassa, ja nykyarkkitehtuuri usein kokeilevampaa ja innovatiivisempaa. Köln on Saksan toiseksi vanhin kaupunki. Historia huokuu kaikkialta ja se yhdistyy tähän päivään – välin taidokkaammin ja välin kömpelömmiin.

Olin varustautunut monilla suomalaisilla liikelahjoilla ja valmiina kuvailemaan vuolaasti hienoa kotimaatamme, mutta lahjat otettiin hieman vaivaantuneena vastaan eikä niihin kiinnitetty erityisemmin huomiota. Myöhemmin kuulin että Saksassa ei vaihdeta liikelahjoja koska halutaan vältellä kaikkea vähänkin lahjuksiin viittaavaa. Suomesta ollaan kyllä kiinnostuneita, tosin paikallisten tietämys maastamme vaihtelee suuresti.